

HET
ZOMERHUIS

ANN BRASHARES

Het zomerhuis

Van Ann Brashares verscheen eerder...

...in de serie 4 vriendinnen, 1 spijkerbroek:

4 vriendinnen, 1 spijkerbroek

De 2e zomer van de spijkerbroek

De 3e zomer van de spijkerbroek

4 vriendinnen voor altijd

Vriendinnen boven alles

Echte vriendinnen

ANN BRASHARES

HET
ZOMERHUIS

UITGEVERIJ |
De Fontein |
JEUGD

DE FAMILIE THOMAS-HARRISON, IN HET KORT

Lila Harrison was getrouwd met Robert Thomas.

Samen hebben ze drie dochters:

Emma, nu 22

Quinn, nu 21

Mattie, nu 19

Lila en Robert zijn gescheiden.

Lila is hertrouwd met Adam Riggs.

Samen hebben ze één zoon:

Ray, nu 17

(Adam heeft ook twee kinderen uit een eerder huwelijk:

Esther en George, midden tot eind twintig.)

Robert is hertrouwd met Evie Stone.

Samen hebben ze één dochter:

Sasha Thomas, nu 17

LOCATIES

Huis aan een meer in Wainscott, de zuidelijke uitloper van

Long Island

Lila en Adams huis in Brooklyn

Robert en Evies huis in Manhattan

1. DE VOOR- EN NADELEN VAN EEN RELATIE DIE NIET BESTOND

Voor hem was de geur van thuis vooral de geur van een meisje dat hij niet kende.

Thuis was niet het krakende, drie verdiepingen tellende, bruine bakstenen huis aan Carroll Street in Brooklyn waar hij meestal woonde, maar dit grote huis bij een meer dat uitkwam in de oceaan in het zuidoosten van Long Island, in een stadje dat Wainscott heette. Al zijn hele leven bracht hij de helft van de zomervakantie en de helft van alle weekenden hier door.

Ray zat op de vloer van zijn slaapkamer, omringd door stapels boeken, kleren, oud speelgoed, dekens, regenkleding, visspullen en sportattributen, en ademde het allemaal in, zoekend naar haar aandeel. Het was een oude geur, vertrouwd en nostalgisch, die hij associeerde met de vrijheid en blijheid van de zomer, van buiten dat binnenkwam. Het was ook een nieuwe geur, die om de week weer werd opgeladen met nieuwe shampoo, een nieuwe jurk of het glanzende spul dat ze op haar lippen smeerde.

Doordrongen van een pijnlijk en vol gevoel stond hij op en ging op zijn bed liggen, waar haar geur altijd het sterkst was. Een oude voldoening kwam over hem heen,

de privacy van de nacht. Hij had hier altijd mooiere dromen, en bijna nooit nachtmerries. In zijn bed in Brooklyn had hij die wel.

Gekleed in zijn short en T-shirt bleef hij liggen. Uit respect liet hij zijn zanderige, vuile blote voeten over de rand van het bed bungelen. Vroeger dacht hij nooit over dat soort dingen na.

Slapen in dit bed, hoe fijn het ook was, was het afgelopen jaar onrustig geworden. Fijn onrustig. Fijn frustrerend. De geur, met zijn nieuwe en toegevoegde noten, was even stimulerend als geruststellend geworden. Hij wist niet precies wat die geurnoten waren, maar ze brachten zijn nachtelijke gedachten op een nieuwe manier in beroering.

‘Hoe gaat het hier?’

Hij ging rechtop zitten. Als zijn moeder aanklopte, liep ze bijna altijd meteen door naar binnen.

‘Lig je nu al te dutten?’ vroeg ze.

‘Nee, alleen maar even –’

‘Heb je de hele kast leeggehaald?’

Hij keek naar de donkere inloopkast. ‘Bijna. Ik heb Sasha’s spullen zo veel mogelijk met rust gelaten, maar sommige dingen liggen door elkaar. En van sommige spullen ben ik niet zeker.’

‘Het zou makkelijker zijn als er licht in die kast zat,’ merkte zijn moeder op.

Hij knikte. Hij had het peertje waarschijnlijk al twee jaar niet meer vervangen. Het was nog veel langer geleden dat hij de boel had uitgemest. ‘Is het zo goed?’

Lila keek hem streng aan. ‘Dat meen je toch niet, hè? Je hebt gewoon alles op de vloer gesmeten. Je moet het afmaken.’

‘Daarom was ik teruggegaan naar bed.’

Zijn moeder knoopte de bandana om haar hoofd opnieuw vast. Haar broek zat onder de oude verf- en kleivlekken. ‘Je zou de keuken eens moeten zien. Je hebt nog geluk dat je niet dáár hoeft te helpen.’

Hij stond op, maar voelde zich niet erg gelukkig. ‘Waarom doen we dit ook alweer?’

‘De meisjes hebben het georganiseerd.’

‘Het huis ziet er prima uit.’

‘De andere familie doet het ook, volgende week.’

‘We hadden moeten zorgen dat zij begonnen.’

‘Ga gewoon weer aan het werk, Ray. Er liggen vuilniszakken en dozen in de gang. Spullen die je wilt bewaren, stop je in dozen. Die kun je naar de opslagruimte brengen als je klaar bent en nétjes op de schappen zetten.’

Hij bekeek de planken langs de slaapkamermuur. Sasha en hij hadden in de loop der jaren onuitgesproken afspraken gehad over de verdeling van laden, planken en kastruimte, en onuitgesproken meningsverschillen over de verdeling van laden, planken en kastruimte.

Bijna alle boeken waren van haar. Haar hele Harry Potter-verzameling stond nog hier, samen met *Narnia* en *Het gouden kompas*.

Ray had *De Hobbit* toegevoegd aan haar In de ban van de ring-serie. Hij had bijna al haar boeken gelezen, behalve de echte meisjesboeken, en soms zelfs tegelijkertijd met haar. Het had verontwaardiging bij hem opgeroepen wanneer ze een boek dat hij toevallig ook net las mee terug had genomen naar de stad, zoals ze had gedaan bij de laatste Harry Potter.

Ray pakte een vuilniszak voor zijn oude stripboeken en

willekeurige stapels papier van school. Ertussen vond hij een oud scheikundeproefwerk van haar (een 9) en haar handgeschreven boekverslag over *Charlotte's web*. Haar ronde, regelmatige handschrift viel niet te verwarren met zijn slordige potloodkrabbels.

Het kastje met schelpen, zeeglas, gladde stenen, eierschalen en haaiantanden was gezamenlijk bezit. Hij zou niet meer weten wie wat had gevonden. Ze hadden allebei heel vaak het strand afgestruind. Bovendien was het allemaal van de zee, toch? Hij gooide wat verbrokkeld koraal weg en liet de rest in het kastje liggen.

Het bureau sloeg hij over, want al sinds de basisschool was zij de enige die het gebruikte, afgezien van een grote la onderin met oude truien en sweaters die ze allebei droegen. Zijn beperkte en weinig indrukwekkende garderobe was verdeeld over twee planken en een hangroede aan de linkerkant van de grote kast. Het badkamerkastje was voor minstens negentig procent gevuld met spullen van haar. Ray had amper toiletartikelen, al kwam dat voornamelijk doordat hij haar spullen gebruikte. Hij vond het prima om zijn haar met haar shampoo te wassen, zodat hij een deel van haar geur altijd met zich meedroeg. Hij had al jaren niet meer voor tandpasta of flosdraad gezorgd.

Er moest een heleboel kapotte en nutteloze troep worden opgeruimd. Hij nam wat meer tijd om zijn visgerei te inventariseren. Dat nam eigenlijk meer ruimte in beslag dan zijn helft van de kast, maar zij mocht het gerust ook gebruiken als ze er zorgvuldig mee omging. Ze hadden samen één bodyboard, en dat gebruikte hij nog steeds af en toe.

Gebruikte zij het? Hij wist het niet. Maar hij merkte

dat hij hoopte van wel. Hij stelde zich altijd voor dat ze net zo dol was op deze plek als hij, op dit meer, dit strand, dit rare huis, dit oude bed onder het daklicht.

De surfplanken lagen in de garage.

Hoewel ze in hetzelfde (geruststellende, verontrustende) bed sliepen en door hetzelfde daklicht naar dezelfde maan keken, kenden ze elkaar niet. Ze hadden samen drie oudere halfzussen – Emma, Quinn en Mattie – maar zij tweeën waren geen familie van elkaar. Sasha's vader was ooit, lang geleden, met Rays moeder getrouwd geweest.

Ray had Sasha's gezicht één keer gezien, heel klein, aan de andere kant van Radio City Music Hall, bij de diploma-uitreiking van hun oudere zussen. Hij had haar nooit van dichterbij gezien, want hun ouders hadden de diplomafeestjes die erop volgden op zo'n manier georganiseerd dat ze elkaar nooit zouden hoeven spreken. De verjaardagen van zijn zussen verliepen net zo. Altijd gescheiden, altijd twee stuks: een feestje met zijn familie, met zelfgemaakte courgettetaart en zelf geknutselde cadeautjes aan de keukentafel in Brooklyn, en een feestje met de andere familie dat plaats scheen te vinden in privéruimtes van trendy restaurants waar normale mensen geen reservering konden plaatsen. Daar was hij natuurlijk zelf nooit bij geweest.

Ray had in het huis wel foto's gezien van Sasha van toen ze nog klein was. Hij keek altijd of er nieuwe foto's bij waren gekomen, maar dat was al een hele poos niet meer gebeurd.

In de brugklas had hij geprobeerd vrienden met haar te worden op Facebook, maar ze had hem geweigerd. Eerst had hem dat geïrriteerd, later respecteerde hij haar erom,

en uiteindelijk was hij opgelucht geweest. Hij wilde haar ook eigenlijk niet op die manier zien; als weer zo'n meisje in een groep vriendinnen met beugels en vredestekens, in bikini op Paradise Island of waar dan ook.

Hij wilde het idee in stand houden dat zij anders was.

Een jaar later had hij zijn Facebook-account verwijderd, omdat hij eigenlijk helemaal niemand op die manier wilde zien. Na een poosje ging al die zogenaamde lol irriteren. Ray had de neiging om nogal streng te oordelen, en Facebook maakte dat alleen maar erger. 'Wat ben je toch een ouwe zuurpruim,' had Mattie tegen hem gezegd, maar dat was niet helemaal terecht. Hij gebruikte even vaak Snapchat en Rapchat als zijn vrienden.

Hij wist dat Sasha op een meisjesschool in de Upper East Side zat waar ze uniformen droegen. Volgens een schampere Mattie zaten er maar tweeënveertig meisjes in Sasha's jaar. Hij stelde zich Sasha voor in een plooirokje. Dat deed hij liever niet al te vaak.

Ray zat op een openbare school in Fort Greene, Brooklyn. Er zaten 1.774 kinderen in zijn jaar en je zag er heel weinig plooirokjes.

De wereld van particuliere scholen in New York City was net een besloten club – geïsoleerd, zelfgenoegzaam en behoorlijk irritant – en Ray maakte daar geen deel van uit. Zijn zussen maakten er wel deel van uit omdat hun vader rijk was. Het was raar om van een andere sociale klasse te zijn dan je eigen familieleden.

Hij kende Sasha dus niet via normale kanalen. Ray had het gevoel dat hij haar op een oudere, diepere manier kende. Hij had met haar speelgoed gespeeld, had haar boeken gelezen, had onder haar dekens geslapen, had van haar

zussen gehouden en ruzie met ze gemaakt. Het voelde bijna alsof ze een deel van hem was. Ze was in veel opzichten zijn ideale vriendin: altijd bij hem, nooit teleurstellend. Ze gaf hem nooit de kans om haar op oppervlakkigheden te beoordelen.

Toen hij bij de stapel schoenen aankwam, begon hij ze te verdelen, omdat verdelen was wat zij deden. Hij wist niet meer welke oude, versleten en te kleine slippers van wie waren, dus gooide hij de meeste gewoon in de vuilniszak. Hij hoopte maar dat Sasha dat niet erg zou vinden. Als hij in een goede bui was, gaf hij haar altijd het voordeel van de twijfel. Als hij in een slechte bui was, leed zijn oordeel over haar daar soms onder. Maar zelfs in zijn meest heetgebakerde buien, waarin hij nog wel eens dingen kapotmaakte, kon hij niets kapotmaken bij haar.

Haar oude waterschoenen. De zijne. Toen ze klein waren, hadden ze ongeveer dezelfde schoenmaat gehad en konden ze dat soort dingen delen, en soms deden ze dat ook. Maar zij droeg vaak speciale orthopedische schoenen, waar hij niet aan mocht zitten, en dat had onverwacht tederere gevoelens ten opzichte van haar bij hem opgeroepen.

Door iets aan de manier waarop die schoenen daar stonden, seizoen na seizoen, een beetje breed klaarstaand in de kast, kon je je haar houding voorstellen wanneer ze ze droeg. De afgelopen paar jaar waren zijn voeten enorm gegroeid terwijl die van haar, voor zover hij dat kon bepalen, behoorlijk klein waren gebleven.

Haar gympen, de zijne.

Verdelen was wat ze allemaal deden. Zoals bepaald door hun ouders verdeelden ze het huis, ze verdeelden het jaar, ze verdeelden de vakanties, ze verdeelden het eten, ze ver-

deelden de kantoorartikelen, ze verdeelden de kosten eerlijk; nou ja, zogenaamd eerlijk. Er waren geschillen tussen de ouders over bijna alle verdelingen: huishoudelijk werk, grasmaaien, zwembadonderhoud. Zijn zussen waren ook verdeeld.

Zijn eigen ouders schenen een goed huwelijk te hebben, maar het oude, voorbije huwelijk en de bittere scheiding tussen zijn moeder Lila en Sasha's vader, de semimythische Robert Thomas, gaf hun leven vorm. Naast hun drie dochters was dit strandhuis het enige wat Lila en Robert geen van beiden wilden opgeven en ook niet konden verdelen.

Het was een wankele wapenstilstand, doorspekt met oud gif. De wisseling van de wacht vond 's zondags om twaalf uur 's middags plaats. Het was de onschendbare regel van de zondag dat ze het strandhuis nooit later dan kwart over elf 's morgens verlieten en er nooit voor kwart voor een aankwamen.

Ze namen nooit het risico op een ontmoeting met de andere familie. En ondanks Rays onuitgesproken wens hadden ze die ook nooit gehad. In plaats daarvan hielden ze een half leven in stand met een halve familie in een half huis gedurende het halve jaar. Als je beide kanten bij elkaar bracht, zou dat een soort geheel vormen. Maar je bracht beide kanten nooit bij elkaar.

In de kast stond een rijtje overduidelijke meisjesschoenen: platte sandalen met riempjes, nieuwere paren met hakken. Geen brede orthopedische schoenen meer. Ray verwonderde zich een beetje over die volwassen schoenen, probeerde terloops het oudere meisje voor zich te zien dat die schoenen droeg, maar hij probeerde het niet erg lang

en hij raakte ze niet aan. Vanwege zijn verontrustende bedprobleem probeerde hij zijn kamergenote niet te echt te laten worden.

Brooklyn was zijn thuis, helemaal, en zijn kamer daar was van hem alleen, maar toch voelde hij zich daar nooit zo compleet als hier.

Met de eerste twee dozen liep hij door de schuifdeuren de keuken uit, over het pad van flagstones, door het hekje om het zwembad heen naar het zwembadhuysje. De voorkamer, aan de kant van het zwembad, bevatte de spullen die je bij een zwembad zou verwachten – een koelkast, planken, haken voor stoelkussens en handdoeken – maar de grotere, vensterloze ruimte erachter was voor de opslag van het soort spullen waar je niet vaak bij ging kijken.

Hij tastte naar het lichtknopje. Het was een hele poos geleden dat hij hier voor het laatst was geweest. Het rook binnen naar schimmel en rommel.

Meteen viel hem het oude, stoffige wiegje op. Het was van hem geweest, en ook van haar. Hij zag het plastic dat nog steeds over het babymatrasje lag om het te beschermen tegen kots. Zijn kots, om precies te zijn.

Wat een geschiedenis hadden ze samen, niet samen. Twee baby's hadden daar geslapen, waren tussen die spijlen in mensen veranderd. Ze hadden de wieg allebei gebruikt, maar nooit tegelijkertijd.

Onder de wieg lag oud speelgoed. Waarom hadden ze dat eigenlijk nog?

Toen hij het beter bekeek, was hij er blij om. Er stond een plastic krat vol lego. In een regenachtige zomer en herfst hadden ze een stad gebouwd, niet helemaal samen, maar opeenvolgend, door er allebei week na week iets aan

toe te voegen. Hij bouwde het vliegveld, zij bouwde de dierentuin. Er waren twee pretparken, vier speeltuinen en een bibliotheek, maar voor zover hij zich kon herinneren geen school, en zelfs geen winkels.

Ze waren van nature harmonieus als stadsplanners. En de omstandigheden voorkwamen dat hij dominant of bazig tegen haar kon doen. Hij had geen andere keus dan geduldig te zijn en haar rustig haar beurt te laten afmaken. Ray herinnerde zich nog hoe opgewonden hij elke week in het huis aankwam en naar boven rende om te kijken wat ze had bijgebouwd.

Ray was dol geweest op die stad. Hij was dan ook woedend geweest toen een schoonmaakdienst ingehuurd door de andere familie hun stad vlak voor Thanksgiving dat jaar had ontmanteld. Zou zij zich hun stad nog herinneren?

Lees verder in *Het zomerhuis*.

www.defonteinmeidenboeken.nl

© 2017 Ann Brashares

Verschenen bij Random House Children's Books

Voor deze uitgave:

© 2017 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Lia Belt

Omslagontwerp: Edd, Amsterdam

Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4339 7 (e-book 978 90 261 4340 3)

NUR 285